mõnikord oma noorema põlwe juhtumistest teistele westis, oli wäga naljakas kuulda, aga kõige naljakam üks tük, kuida tema ükskord wana poisi enesele pilli olli löönud. Sesinane imeline tantsi lugu oli nõnda sündinud. Narika külas olid ühes rikas peres uhked pulmad olnud, mis nädal otsa peeti. Siin lõhkusin mina — ütles Tõno — wiis ööd ja wiis pääwa ühtepuhko wiolid. Wanal aeal oli enam tantso himo kui praego. Reede õhtul ilja hakasin koeo poole tõtama, olin lubanud oma küla rahwale pühapääwa õhtul jalakiirust teha, ja ühe pääwa himustasin pulma wäsimusest puhata. Enne minikut lustutasin pulmakannust weel tugewast jänu. Kuuwalge näitas selgel ööl teed, kui oleks pääwal olnud, kui mina Sirtmetsa kuusikusse jõudsin, mis üle kolme wersta pikune on. Ei tea, kust se tuli, ühekorraga kipus hirm mulle peäle. Rutumast sammusid lisades, lootsin metsast läbi saada, aga mida enam ma rutasin, seda igawamaks läks tee, otsego oleks mets iga sammuga pikemaks weninud. Wahete wahel lasin hundi-tõrki, ka se ei aitanud paljo. Ühekorraga kuulin wuhinad jo kohinad, kui oleks üks suur lõets mino kannul jooksnud; mida kermemast mina jooksin seda ligemale jõudis wuh! wuh! mino selja taga. Juba tundsin tuuleõhko oma kuklas ja pistsin wiimse rammoga punuma, et kannad aga wälkusid. Ehk kül wäsinud ja higine kui weest wäljatõmmatud: siiski ei jätnud ma jooksu ega usaldanud tagasi waadata. Jalg komistas kogemata

mul puukänno wai kiwi wasto, mina prantsatasin pikali maaha, löin pea tugewast wasto maad et uimaselt kui pool surnu maaha jäin. Ei tea, kui kaua ma sedawiisi liikumata lamasin; aega mööda

hakasin tõusma ja jälle aro saama. Pead üles-tõstes ja ümberwaadates, kipus uus ehmatus mino peale. Üks tundmata paks, maoga wõeras meehike seisis mino kõrwas ja irwitas hambaid. „Kas oled küllalti puhkanud?“ küsis wõeras. „Wõta wiol ja mängi mulle üks kena tantsi lugu, hästi

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1854, lk. 32